

PHOENIX MAGAZINE

Τεύχος 2 – Μάρτιος 2021

ΜΕΓΑΛΗ
ΜΙΚΤΗ
ΣΤΟΑ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

2

Μάρτιος 2021

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κβαντική Θεωρία και Συνείδηση

Ελευθερία & Πανδημία, Ένα σημαντικό μάθημα

Ο άνθρωπος δε γεννιέται για να είναι μόνος

Στην Αριθμοσοφία οι Αριθμοί σημαίνουν...

Πλάτωνας, Πυθαγόρας, ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ

Κβαντική Θεωρία και Συνείδηση

Η σύγχρονη κβαντική θεωρία αυτό που ουσιαστικά μας λέει, είναι ότι η ύλη, στην αρχική της μορφή, δεν υπάρχει όπως την ξέρουμε. Κάθε υλικό σωματίδιο, στην πραγματικότητα, είναι ένα απροσδιόριστο και ασαφές νέφος απείρων πιθανοτήτων. Η κατάσταση αυτή της ύλης, ονομάζεται «Υπέρθωση», και περιγράφεται μαθηματικά από μία «εξίσωση κυματικής συνάρτησης πιθανοτήτων» με άπειρες λύσεις. Ο μόνος τρόπος να πάρει το σωματίδιο μια συγκεκριμένη θέση, δηλαδή να υλοποιηθεί στις τέσσερις διαστάσεις του χωροχρόνου, είναι να βρεθεί ένας «Παρατηρητής» που θα το παρατηρήσει.

Ο Παρατηρητής της κβαντικής φυσικής, παίζει συνεπώς τον ρόλο του Δημιουργού. Για την ακρίβεια, είναι ο Δημιουργός, που αναγκάζει την ύλη να «εκπέσει» από την κατάσταση της Υπέρθωσης, διαλέγοντας μία από τις άπειρες πιθανότητες υλοποίησης. Το μέγα ερώτημα που τίθεται, είναι ποιος είναι τελικά και που βρίσκεται αυτός ο Παρατηρητής; Η απάντηση μπορεί να είναι: Η Συνείδηση;

Η Συνείδηση, η οποία στο κβαντικό συμπαντικό επίπεδο είναι συγχρόνως η αντίληψη και η δημιουργία. Στην κατάσταση της Υπέρθωσης, η Συνείδηση αντιλαμβάνεται την Ιδέα και παρατηρώντας, την μετατρέπει σε Εμπειρία ή Δημιουργία. Ο μοχλός της δημιουργίας είναι η Βούληση, που κινεί τον μηχανισμό της τελικής κατάρρευσης της κυματοσυνάρτησης.

Η Συνείδηση μαζί με την βούληση, είναι «Εστιασμένη Συνείδηση». Η Εστιασμένη Συνείδηση, είναι πανίσχυρη, γιατί είναι ο Δημιουργός.

Συνεπώς, δεν υπάρχει πραγματικότητα, μέχρις ότου η πραγματικότητα αυτή γίνει αντιληπτή από τις αισθήσεις μας. Απλώς παρατηρώντας το Σύμπαν ή ένα μέρος του, το τροποποιούμε με καθοριστικό και θεμελιώδη τρόπο. Δηλαδή τροποποιούμε την πραγματικότητα.

Η Εστιασμένη Συνείδησή μας δημιουργεί την πραγματικότητα.

Για να κατανοήσει κανείς την κβαντική υπέρθεση ο μόνος τρόπος είναι να βρεθεί σε αυτή. Όταν όμως γίνει αυτό, τότε θα βρίσκεται εκτός «πραγματικότητας», δηλαδή εκτός λογικής.

Αν προσπαθήσει, αντίστοιχα, να την καταλάβει με την λογική του, δηλαδή με την κλασική ανθρώπινη διάνοια, τότε αυτόματα ενεργοποιεί τον μηχανισμό της παρατήρησης, συνεπώς καταρρέει η κυματοσυνάρτηση και φεύγουμε από την υπέρθεση. Άρα το μόνο μας καταφύγιο είναι η διαίσθηση. Πράγματι, ένα υλικό αντικείμενο, ένα ηλεκτρόνιο ή και μια καρέκλα, είναι «υλικό» επειδή ακριβώς έγινε υλικό από τον δημιουργό του, και παραμένει υλικό επειδή ο δημιουργός του συμφωνεί στο να παραμείνει υλικό. Την στιγμή που μας παίρνει ο ύπνος το βράδυ, το δωμάτιο μας σταδιακά γίνεται όλο και πιο «ασαφές», μέχρι να εξαφανισθεί εντελώς. Και γίνεται όλο και πιο ασαφές, διότι την ώρα που ετοιμαζόμαστε να κοιμηθούμε, δεν το παρατηρούμε. Μη παρατηρώντας το, γίνεται ασαφές και τελικά εξαφανίζεται. Είναι τόσο εξωφρενικά απλό, όσο και τρομερά δύσκολο. Καλώς ήλθατε στη Κβαντική Ζώνη και παραμείνετε ξύπνιοι.

Ενώ είστε ξύπνιοι, χαλαρώστε και απ-εστιάστε την όρασή σας από οπουδήποτε. Την στιγμή που γίνεται αυτό, λένε ότι στην ουσία «εστιάζουμε» στο

«μεσοδιάστημα», δηλαδή στην κρυφή ζώνη, στην «άλλη διάσταση», ρίχνοντας την εγκεφαλική μας συχνότητα στα επίπεδα των 10Hz. Την στιγμή που το πετυχαίνουμε αυτό, βλέπουμε κάποιες μικρές φωτεινές κηλίδες. Ε, λοιπόν, κατά μία θεωρία οι κηλίδες αυτές είναι η κατάρρευση της κυματοσυνάρτησης και η υλοποίηση των ηλεκτρονίων της ύλης της κρυφής διάστασης. Δηλαδή, εστιάζοντας την συνείδηση μας στον ενδιάμεσο αυτόν χώρο, προκαλούμε την υλοποίησή του. Επαναφέροντας την εστίαση μας στον «γνωστό» χώρο, τα φωτάκια εξαφανίζονται, και βλέπουμε ξανά ό,τι βλέπαμε πριν. Ο δε άγνωστος χώρος, επανέρχεται στην κατάσταση της υπέρθεσης, και αφού δεν τον παρατηρούμε πλέον, παραμένει αδρανής και status quo.

Με άλλα λόγια, παρατηρώντας το άγνωστο, το αποκάλυπουμε. Ή αν θέλετε, το άγνωστο υπάρχει επειδή εμείς δεν το παρατηρούμε, επειδή η ελεύθερη βούληση μας επέλεξε να μην το υλοποιήσει. Όποιος από εμάς το αντιλαμβάνεται αυτό, έχει κατανοήσει την εννοιολογική θεμελίωση της κβαντικής φυσικής. Οι υπόλοιποι αρκεί μόνο να ρίξουμε μια γρήγορη ματιά στην αρχαία αλχημιστική παράδοση, όπου ο στόχος των αλχημιστών ήταν το Μεγάλο Έργο (Magnum Opus) ή η Απόλυτη Υλοποίηση. Απαραίτητη προϋπόθεση για

την επιτυχία ήταν η ριζική «μεταστοιχείωση» της Συνείδησης από το σύνηθες επίπεδο της καθημερινής αντίληψης (επίπεδο του μολύβδου) σε ένα λεπτότερο, υψηλότερο επίπεδο αντίληψης (επίπεδο του χρυσού), όπου κάθε πράγμα αποκαλύπτεται στην τέλεια αρχετυπική μορφή του, το Απόλυτο, το Άγιο των Αγίων.

Το Μεγάλο Έργο είναι, πάνω απ' όλα, η αυτοδημιουργία του ανθρώπου, δηλαδή η πλήρης και άνευ όρων κατάκτηση των δυνατοτήτων του και του μέλλοντός του. Ειδικότερα, είναι η απελευθέρωση της βούλησής του που εγγυάται πλήρη ισχύ και έλεγχο επάνω στον Συμπαντικό Μαγικό Παράγοντα, την Πρώτη Ύλη που καθορίζει τις μορφές της τροποποιησίμης Ουσίας, και μπορούμε πράγματι μέσω αυτής να φτάσουμε στην μεταλλική μεταστοιχείωση και την «Συμπαντική Ιατρική», δηλ. την πραγματική Θεία φύση του ανθρώπου και την επίγνωση της κβαντικής του συνείδησης.

Με μια διάθεση απλοποίησης, αυτό που τελικά μας έχει κληρονομήσει ο αρχαίος αποκρυφισμός, είναι η ύπαρξη των δύο κόσμων. Σύμφωνα με την Καμπάλα, για παράδειγμα, αλλά και σε αρμονία με την Πλατωνική σοφία, οι δύο κόσμοι είναι κατά 1% ο κόσμος της «συνεχούς επιδείνωσης» και της μόνιμης διαμάχης, ο καθημερινός μας «υλικός» κόσμος δηλαδή, και κατά 99% ο κόσμος της Σοφίας και του Φωτός που αγωνιζόμαστε να προσεγγίσουμε.

Είναι σημαντικό να αντιληφθούμε ότι αυτοί οι δύο κόσμοι δεν είναι ξένοι μεταξύ τους, αλλά συνυπάρχουν, ενυπάρχοντας ο ένας στον άλλον, με τη συνείδηση να βρίσκεται ακριβώς στο μεταίχμιο ή στην κόψη της διαχωριστικής γραμμής τους, του κόσμου της κλασσικής και του κόσμου της κβαντικής φυσικής, του μολύβδινου και του χρυσού κόσμου, διαπερνώντας αέναα και τους δύο μέσα σε ένα χωροχρονικό συνεχές.

«Ερχόμαστε από μια σκοτεινή άβυσσο— καταλήγουμε σε μια σκοτεινή άβυσσο.

Το μεταξύ φωτεινό διάστημα το λέμε Ζωή»

Νίκος Καζαντζάκης – Ασκητική

Ποτέ πριν στην ανθρώπινη ιστορία δεν είχαμε πλησιάσει τόσο κοντά σε μια φυσική δικαιολόγηση της ανθρώπινης ελευθερίας, ωστόσο πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι ακόμη είμαστε στο προτελευταίο βήμα καθώς η τελική απόδειξη δεν έχει έλθει και δεν μπορούμε να βεβαιωθούμε ούτε καν για το αν μπορεί ποτέ να υπάρξει. Ίσως ορισμένες αλήθειες να είναι ριζικά ανυπολόγιστες, ενώ οι προσπάθειες μας το μόνο που επιτυγχάνουν είναι να μας δείχνουν πόσο βαθιά δεμένη είναι η μοίρα του ανθρώπου με εκείνη του υπόλοιπου σύμπαντος.

Ελευθερία και Πανδημία

Ένα Σημαντικό Μάθημα

Μια πανδημία, σαν αυτή του COVID-19, ήταν βέβαιο ότι θα συμβεί κάποια στιγμή. Οι ειδικοί και ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας είχαν κρούσει τον κώδωνα του κινδύνου προ πολλού. Παρά τις διάφορες μικρότερης κλίμακας περιπτώσεις του 21^{ου} αιώνα, όπως ο ιός SARS ή η νόσος του Έμπολα, η πλειοψηφία των ανθρώπων και των κυβερνήσεων, αποδείχθηκαν απροετοίμαστοι στη διαχείριση της νέας αυτής απειλής.

Αν και έχει περάσει σχεδόν μόνο ένας αιώνας από την ισπανική γρίπη και λιγότερο από 20 χρόνια από την ανίχνευση τους ιού SARS, η τωρινή πανδημία έφερε ένα πρωτόγνωρο μέτρο για το μέσο άνθρωπο του σήμερα. Το γενικό απαγορευτικό ή lockdown, σύμφωνα με τον όρο που έχει επικρατήσει.

Η δραματική αυτή αλλαγή στον τρόπο ζωής, έχει φέρει

έξαρση και σε ένα άλλο φαινόμενο ψυχολογικής υπόστασης. Το αίσθημα της ανελευθερίας είναι πλέον έντονο παντού. Από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, στα μέσα μαζικής ενημέρωσης και από απλές καθημερινές συζητήσεις, μέχρι οργανωμένες πράξεις αντίδρασης, είναι φανερό ότι ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων νοιώθει παγιδευμένο.

Οι κατ' οίκον περιορισμοί, οι απαγορεύσεις κυκλοφορίας, το κλείσιμο χώρων κοινωνικοποίησης και άλλα πολλά μέτρα, επιβλήθηκαν από τις κυβερνήσεις με σκοπό την αντιμετώπιση της πανδημίας. Ό,τι όμως επιβάλλεται, δημιουργεί αντιδράσεις. Πολλοί πολίτες άρχισαν να νοιώθουν παραβίαση των δικαιωμάτων τους και της ελευθερίας τους.

Αφήνοντας στην άκρη την κριτική για την ορθή χρήση των μέτρων, καθώς και

όποια πολιτική προέκταση σε αυτά, τίθεται εδώ το εξής ερώτημα. Πως μπορείς να είσαι ελεύθερος, όταν η πραγματικότητα γύρω, σε περιορίζει;

- Τι απαίτησαν από σας δια να σας δεχθούν εις τον Τεκτονισμό;
- Να είμαι ελεύθερος και χρηστοθήης.

Η ελευθερία είναι βασική αρχή του Τεκτονισμού. Χωρίς την ύπαρξη της, το πνεύμα ενός ανθρώπου δε μπορεί να εξελιχθεί και να βιώσει πνευματική μεταμόρφωση. Η απουσία της, εξορισμού μετατρέπεται το άτομο σε σκλάβο και έτσι, ο Τεκτονισμός και η ανελευθερία είναι έννοιες μη συμβατές.

Πότε όμως βιώνουμε ανελευθερία;

Ο Πλάτων έλεγε «Την ειμαρμένην ουδ' αν είς εκφύγοι». Σήμερα έχει επικρατήσει ως «το πεπρωμένων φυγείν αδύνατον». Παρόλη τη ματαιοδοξία και το φόβο του ανθρώπου να έχει έλεγχο της ζωής και των καταστάσεων γύρω του, η πραγματικότητα μας διδάσκει το αντίθετο. Οι αστάθμητοι παράγοντες που πρέπει να αντιμετωπιστούν είναι τόσο πολλοί, που μας τοποθετούν ανίσχυρους, σε κάποιες περιόδους ή κομμάτια της ύπαρξής μας, να αλλάξουμε καταστάσεις ή να πραγματοποιήσουμε τις αλλαγές που επιθυμούμε.

Είναι η ελευθερία μια ψευδαίσθηση λοιπόν; Θα είμαστε πάντα σκλάβοι των καταστάσεων;

Ο Μαχάτμα Γκάντι υποστήριζε ότι «ο ελεύθερος άνθρωπος μπορεί να είναι ελεύθερος και στο κλουβί της φυλακής του». Επομένως, η ελευθερία δεν είναι μια κατάσταση που εκφράζεται μέσω εξωτερικών παραγόντων, αλλά μια πνευματική κατάσταση. Είναι μια αίσθηση, μια επιλογή, μια υπερβατική αντιμετώπιση της ζωής και κοσμοθεωρία.

Σε αυτό φαίνεται να συμφωνεί και ο κυνικός φιλόσοφος Δημόναξ όταν αναφέρει «μόνον εὐδαίμονα ἔφη τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ φήσαντος πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἄλλ' ἐκεῖνον νομίζω τὸν μῆτε ἐλπίζοντά τι μῆτε δεδιότα·». Αργότερα, το ρητό αυτό, το οικειοποιήθηκε και ο Καζαντζάκης στην "Ασκητική", με το γνωστό «Δεν ελπίζω τίποτα, δεν φοβούμαι τίποτα, είμαι λήπτερος». Έτσι, τα λόγια του Κύπριου φιλόσοφου τονίζουν και ένα άλλο, επίσης σημαντικό, στοιχείο. Ο ελεύθερος ευδαιμονεί.

Θα μπορούμε λοιπόν να οδηγηθούμε στα εξής αξιώματα:

-Δε μπορούμε να ελέγξουμε όλους τους εξωτερικούς παράγοντες στη ζωή μας

-Το αίσθημα της ελευθερίας δεν πηγάζει ούτε προέρχεται από-

εξωτερικούς παράγοντες

-Όταν νοιώθουμε ελεύθεροι, νοιώθουμε πλήρεις

Βέβαια, αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει να αποδεχόμαστε "κοινωνικά κωλύματα" ή προσωπικές καταστάσεις που βιώνουμε, όταν αυτές έχουν σκοπό να μας περιορίσουν. Μην ξεχνάμε ότι η Γαλλική Επανάσταση

στηρίχθηκε στο τεκτονικό τρίπτυχο "Ελευθερία, Ισότητα, Αδελφότητα". Ο λόγος ύπαρξης αυτού του ιστορικού γεγονότος όμως, είναι στο ότι οι φορείς της, βίωναν σε ιδεολογικό επίπεδο την έννοια αυτή.

Και αυτό ακριβώς εννοεί ο Αμερικάνος πολιτικός και συγγραφέας Harry Browne, στο βιβλίο του "How I Found Freedom in an Unfree World" όταν αναφέρει «μια μεγάλη φιλοσοφική ανακάλυψη για μένα ήταν η συνειδητοποίηση ότι η ελευθερία μου δεν ήταν μόνο δυνατή, αλλά και πολύ πιο σημαντική από την ίδρυση μιας ελεύθερης κοινωνίας». Οι ελεύθεροι πολίτες θα δημιουργήσουν μια ελεύθερη κοινωνία.

Συνοψίζοντας λοιπόν, η πανδημία έχει σε κάθε περίπτωση μια τραγική υπόσταση με τις διάφορες υγειονομικές, οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις. Αλλά μπορεί ταυτόχρονα να λειτουργήσει και σαν ένας δάσκαλος. Μας αναγκάζει να στραφούμε μέσα μας. Μας υποδεικνύει ότι η ανθρώπινη αλαζονεία και η ανάγκη για έλεγχο είναι οι πραγματικοί μας περιορισμοί. Το ανθρώπινο πνεύμα στην καθαρή του μορφή, χωρίς μέταλλα δηλαδή, δεν γνωρίζει όρια. Δεν φοβάται, δεν ελπίζει, δεν θλίβεται. Κατά τους αρχαίους «Ανενδεής ο Θεός», ο άνθρωπος όμως έχει ανάγκη να έρθει σε επαφή με την ανώτερη φύση του, την ομοιάζουσα στο θείον και αυτό επιτυγχάνεται τη στιγμή που θα βιωθεί πραγματικά η ελευθερία!

Ο άνθρωπος δε γεννιέται για να είναι μόνος

Θυμάμαι από τα παιδικά μου χρόνια το ντοκιμαντέρ «μια φορά και έναν καιρό ήταν ο Άνθρωπος». Στα μάτια μου ήταν εξαιρετικό, ενθουσιάζομαι και περίμενα πως και πως κάθε Σάββατο πρωί να κάτσω μπροστά στην τηλεόραση να το παρακολουθήσω. Η αλήθεια είναι ότι μου ήταν ιδιαίτερα συμπαθής και ο χαρακτήρας που είχαν επιλέξει με την ολόλευκη τεράστια γενειάδα του, όπως επίσης και η φωνή του αφηγητή. Ο λόγος που μου άρεσε αυτή η σειρά κινουμένων σχεδίων τόσο πολύ ήταν γιατί έδειχνε με παραστατικό και κατανοητό τρόπο για ένα παιδί την διαφοροποίηση του κάθε ανθρώπου και το γεγονός ότι δεν ζούσε κανείς μόνος του αλλά σε ομάδες και κάπως έτσι με το πέρασμα των χρόνων εξελίσσονταν όλοι και ως μονάδες και ως κοινωνικά σύνολα και προόδευε όλη η κοινωνία.

Άλλο καταπληκτικό στοιχείο ήταν η ομαδικότητα, τι ωραία λέξη, που στις μέρες μας μάλλον έχει ξεχαστεί. Μία η παγκοσμιοποίηση, που μας παρουσιαζόταν ως κάτι ευεργετικό για την κοινωνία και όλους τους πολίτες (που όμως χάσαμε το συγκριτικό μας πλεονέ-

κτημα) μία οι διάφορες ασθένειες με αποκορύφωμα, την παγκόσμια πανδημία με τον covid -19, μας έχουν καταστήσει

και με αυτόν τον τρόπο - παρόλο που δεν το καταλαβαίνουν- «κλείνουν» και την ψυχή τους σε ένα πλαίσιο προστασίας και

μη, υπάρχει η δυνατότητα αλλαγών σε κάθε πλαίσιο της ζωής μας. Κανείς μόνος του δεν άλλαξε τίποτα. Όλοι χρειαζόμαστε υποστήριξη

και κοινούς στόχους για να πάμε μπροστά. Όταν ανήκεις σε ομάδες με κοινό μέλλον και σκοπό, μαθαίνεις καλύτερα τον εαυτό σου, ξεδιπλώνεις τα ταλέντα σου, η ψυχολογία είναι καλύτερη καθώς μοιράζεσαι. Μαθαίνεις να συνυπάρχεις, να βασίζεσαι, το στήριγμα είναι ισχυρότερο όταν απαρτίζεται από πολλές μονάδες μαζί.

μοναχικούς, φοβισμένους, να μην τολμάμε να ξεμυτίσουμε από το σπίτι μας, να αισθανόμαστε ευάλωτοι και μόνοι. Ανυπεράσπιστοι, περιμένοντας από εξωτερικές πηγές να μας δώσουν την εντολή τότε μπορούμε να ζήσουμε και πως

Ένα βασικό χαρακτηριστικό του ανθρώπου που δεν πρέπει να λησμονούμε είναι ότι έχουμε να μην πολλές ευαισθησίες αλλά και φόβους και ανασφάλειες. Όταν λοιπόν κάποιος δεν γνωρίζει πραγματικά ποιος είναι, δεν νοιώθει ασφαλής και δυνατός, εύκολα μπορεί να γίνει αντικείμενο εκμετάλλευσης. Πιο εύκολα κλονίζεται ένας παρά πολλοί.

Δυστυχώς, οι εποχές αλλάζουν και γίνονται πιο σκληρές και οι άνθρωποι κλείνονται στον εαυτό τους,

σταματούν να ζουν μέχρι κάποιος να τους τείνει χείρα βοηθείας και να τους βγάλει και πάλι στο Φως.

Όμως οι άνθρωποι δεν γεννιόμαστε για να είμαστε μόνοι. Ο Αριστοτέλης έλεγε πως «ο άνθρωπος είναι από τη φύση του ζώο πολιτικό» και ο Όμηρος αποδοκίμαζε αυτόν που επιλέγει να ζει έξω από την κοινωνία θεωρώντας πως μπορεί μόνο να είναι «είτε θηρίο, είτε θεός». Λειτουργούμε σε ομάδες και λειτουργούμε πολύ καλύτερα από ότι ως μονάδες. Ο καθένας είναι εντελώς διαφορετικός, και για αυτόν ακριβώς τον λόγο εισφέρει και στην εξέλιξη του είδους, καθώς ο ένας παίρνει χαρακτηριστικά από τον άλλο και αλλάζει και βελτιώνεται.

Όταν υπάρχουν ομάδες ανθρώπων οργανωμένων ή

Κρίκοι της ίδιας αλυσίδας, έχουμε γεννηθεί με όλες τις δυνατότητες να εξελιχθούμε και να γίνουμε καλύτεροι. Πιο ισχυροί, όταν αποδεχόμαστε ο ένας τον άλλο -«η ισχύς εν τη ενώσει» άλλωστε- και πιο ευτυχισμένοι όταν μάθουμε να αποδεχόμαστε τα πάντα μέσα μας και συνειδητά επιλέξουμε το καλό. Να είμαστε καλοί ή κακοί σίγουρα είναι θέμα επιλογής μας, αναπόφευκτα όμως, αργά ή γρήγορα, έχει επίπτωση σε όλη την αλυσίδα.

Οι συνειδητοποιημένοι άνθρωποι στις ομάδες τους, υπηρετώντας κοινούς σκοπούς, εξελίσσουν τις κοινωνίες τους γιατί μοιράζονται ειλικρίνεια και αγάπη, ομαδικότητα και αλληλεγγύη, εργασία και καλή διάθεση.

Στην Αριθμοσοφία οι Αριθμοί σημαίνουν....

Το Ανεκδήλωτο ΕΝ έρχεται σε εκδήλωση διχαζόμενο σε Αρσενικό Ενεργητικό και Θηλυκό Παθητικό στοιχείο.

Η Τριάς απεικονίζει το Νόμο της Εξέλιξης. Τα πρώην εν εκδηλώσει διεστώτα ερχόμενα σε συνεύ-ρεση, παράγουν το «Νέο» διαιωνίζοντας την παρουσία τους στον υλικό κόσμο.

Η Τετράς αποτελεί σύμβολο των τεσσάρων κατά Εμπειροδοκλή στοιχείων της φύσης (πυρ, αήρ, γαία, ύδωρ) και κατά συνέπεια ο αριθμός 4

υποδηλώνει την Ύλη.

Ο αριθμός 5 ως άθροισμα του πρώτου άρτιου αριθμού με τον πρώτο περιττό (2+3) συμβολίζει την ένωση του αρσενικού ενεργητικού και παθητικού θηλυκού στοιχείου της φύσεως.

Παρόμοιος είναι και ο συμβολισμός του αριθμού 6, ο οποίος παραπέμπει στις έξι γωνίες του «άστρου του Δαυίδ» (Εξάλφα), συμβόλου του Μακρόκοσμου και της ενώσεως Πνεύματος (όρθιο τρίγωνο) και Ύλης (ανεστραμμένο τρίγωνο).

Ο αριθμός 7 εθεωρείτο από τους Πυθαγορείους Ιερότατος και εκκαλείτο «παρθένος άμήτωρ, έστι γάρ ήγεμών και άρχων άπάντων, θεός, εΐς, άει ών», διότι ούτε διαιρείται ούτε πολλαπλασιάζεται εντός του πλαισίου της δεκάδας, ούτε είναι δυνατόν να παραχθώ εκ του πολλαπλασιασμού δύο αριθμών.

Ως εκ τούτου θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί ότι ο αριθμός 7 αποτελεί σύμβολο του Ανεκδήλωτου Θεού και της Τελειότητας.

Ο αριθμός 8 ως ο κύβος του πρώτου άρτίου αριθμού υποδηλώνει τον πρωτόγονο νόμο της Φύσεως ο οποίος θεωρεί όλους τους ανθρώπους ίσους.

Ο αριθμός 9 ως αποτέλεσμα του πολλαπλασιασμού της Τριάδος με τον εαυτό της θεωρείται ως σύμβολο της Κινήσεως.

Τέλος, ο τελευταίος αριθμός της Πυθαγόρειας Τετρακτύος, το 10, απεικονίζει το εκδηλωμένο Σύμπαν. Προέρχεται εκ της Τετράδας (1+2+3+4) όπως έλεγαν οι Πυθαγόρειοι και υποδηλώνει μακροκοσμικά την εσωτερική οργάνωση της Πραγματικότητας.

Η Αριθμοσοφία ανάγεται εν γένει στον Πυθαγόρα, όμως εξαιρετική ανάπτυξη έλαβε στους ελληνιστικούς και ρωμαϊκούς χρόνους. Συνοψίζοντάς την, οι άρτιοι αριθμοί απεικονίζουν την Ύλη και την Παθητική δύναμη του Σύμπαντος ενώ οι Περιττοί την Ενεργητική δύναμη και το Πνεύμα. Η Μονάδα αποτελεί απείκασμα της Αρχής των Πάντων, της Μίας Θεότητας. Η Δυάδα συμβολίζει το Νόμο της Διπολικότητας, ο οποίος διήκει τον κόσμο της Εκδήλωσης.

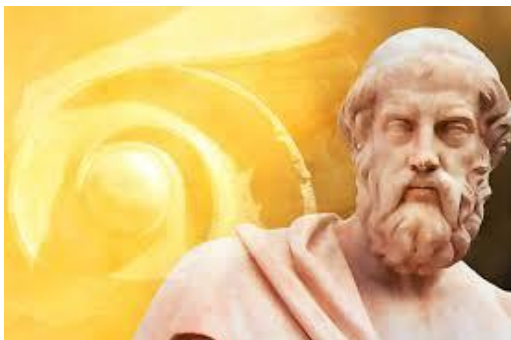
Πλάτωνας, Πυθαγόρας, ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ

Η Γεωμετρία κατά τον Σωκράτη στην πολιτεία του Πλάτωνα αναγκάζει την ψυχή να αντικρίσει την ουσία των όντων. Έχει ως αντικείμενό της τη γνώση του αιώνιου «αεί» και όχι

του εμφανιζόμενου και εξαφανιζόμενου. Έλκει την ψυχή προς την αλήθεια και αναπτύσσει το πνεύμα εκείνο που εξυψώνει τα βλέμματα των ανθρώπων προς τα ανώτερα πράγματα.

Ο Γαληνός αναφέρει ότι ο Πλάτωνας διαιρεί την Φιλοσοφία σε φυσιολογικό και θεολογικό κομμάτι. Το μαθηματικό μέρος δεν το θεωρεί μέρος της Φιλοσοφίας, αλλά προγύμνασμα όπως η γραμματική και η ρητορική. Για αυτό και έξω από τη σχολή του φέρεται να έγραφε «Μηδείς αγεωμέτητος εισίτω μου την στέγην».

Χαρακτηριστικό είναι το ότι όταν κάποιος νέος εξέφρασε την επιθυμία να παρακολουθήσει μαθήματα στην Ακαδημία, ο Ξενοκράτης, ο οποίος υπήρξε μετά τον Πλάτωνα και το Σπεύσιππο διευθυντής της Ακαδημίας, τον ρώτησε, εάν γνωρίζει Γεωμετρία. Στην αρνητική απάντηση του είπε: «Πορεύου· λαβάς γαρ ουκ έχεις φιλοσοφίας», δηλαδή «πήγαινε, δεν έχεις την απαιτούμενη προπαίδεια, για να μάθεις Φιλοσοφία».

Ο Πλάτωνας όμως, ο οποίος υποστήριζε ότι με τη γεωμετρία μπορεί κανείς να φιλοσοφήσει και να πλησιάσει προς το θεό, κατά τον Ιάμβλιχο διδάχθηκε τα Μαθηματικά από τον Θεόδωρο τον Κυρηναίο ο οποίος ανήκε στη Σχολή των Πυθαγορείων. Οι Πυθαγόρειοι άσκησαν τεράστια επιρροή στον Πλάτωνα. Οι σκέψεις του στον Τίμαιο, η πλατωνική παρομοίωση του σώματος με φυλακή, η θεωρία της ανάμνησης, οι διάφοροι εσχατολογικοί μύθοι του μαθητή του Σωκράτη, έχουν τις ρίζες τους στην πυθαγόρεια φιλοσοφία.

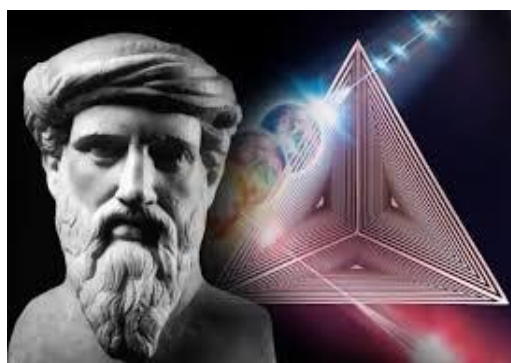
Ο Πυθαγόρας γεννήθηκε στη Σάμο ανάμεσα στο 592 και το 572 π.χ. Υπήρξε σημαντικός Έλληνας φιλόσοφος, μαθηματικός, γεωμέτρης, θεωρητικός της μουσικής και ιδρυτής της πυθαγόρειας σχολής. Είναι ο κατεξοχήν θεμελιωτής των ελληνικών μαθηματικών και δημιούργησε ένα άρτιο

σύστημα για την επιστήμη των ουρανίων σωμάτων, που κατοχύρωσε με όλες τις σχετικές αριθμητικές και γεωμετρικές αποδείξεις.

Ο Πυθαγόρας είναι ο πρώτος που ονόμασε τον εαυτό του "φιλόσοφο" και ο πρώτος που ανακάλυψε τα μουσικά διαστήματα από μία χορδή.

Ο Πρόκλος λέει πως πρώτος ο Πυθαγόρας ανύψωσε την Γεωμετρία σε ελεύθερη επιστήμη, γιατί θεώρησε τις αρχές της από πάνω προς κάτω και όχι με βάση τα υλικά αντικείμενα.

Ο Πυθαγόρας με τη διδασκαλία του, αποσκοπούσε στα εξής: Πρώτον, στο να οδηγήσει τον άνθρωπο στην κατανόηση των νόμων της φύσης και δεύτερον, στο να βελτιώσει και να αναπτύξει τις ικανότητές του. Για τον Πυθαγόρα και τους υποστηρικτές του, τους πυθαγόρειους η ουσία των πραγμάτων βρίσκεται στους αριθμούς και στις μαθηματικές σχέσεις.

Όπου οι αριθμοί και οι μαθηματικές σχέσεις είναι οι νόμοι που διέπουν τον φυσικό αλλά και τον πνευματικό κόσμο.

Ο Πυθαγόρας δεν έγραψε κανένα έργο και οι πληροφορίες για την ζωή του είναι συγκεχυμένες. Διάδοχος του Πυθαγόρα μετά τον θάνατό

του περίπου το 500 - 490 πχ έγινε ο Αρισταίος ο Κροτωνιάτης που κατείχε άριστα τη διδασκαλία των Πυθαγορείων.

Ο Εδουάρδος Συρέ μας γνωρίζει ότι όταν οι νεομήτοιοι Πυθαγόρειοι περνώντας την εξωτερική Πόρτα της Σχολής, αντίκριζαν το άγαλμα του Ερμή που στο βάθος του έγραφε το «Ουδείς αγεωμέτρητος εισίτω».

Δηλαδή ότι δεν μπορεί να εισέλθει κανείς στην αδελφότητα, ο οποίος δεν μετρά με γήινα μέτρα όλα τα αντικείμενα. Αυτό με άλλα λόγια σήμαινε, ότι η αδελφότητα πίστευε ότι το θείο είναι μέσα στον άνθρωπο, και κάτι απτό όχι στα ουράνια και κάτι άπιαστο.

Ο Πυθαγόρας και η Πυθαγόρεια φιλοσοφία είναι εκείνοι που συνέδεσαν την γεωμετρία με την φιλοσοφία και την αναζήτηση του Θεού. Επηρέασε όχι μόνον φιλοσόφους όπως τον Πλάτωνα αλλά και ολόκληρα φιλοσοφικά ρεύματα όπως τους Νέο-πυθαγόρειους και τους Νεοπλατωνιστές.

Η γεωμετρία ως μία εκ των ελευθέρων επιστημών έχει ως σκοπό την έρευνα και συνεπώς την γνώση. Την γνώση που αναζητούν οι άνθρωποι και δη οι Τέκτονες ώστε να καταστούν ελεύθεροι. Η έρευνα μέσω της επιστήμης και η πίστη είναι δύο απαραίτητα συστατικά για την ανθρώπινη εξέλιξη.

